

[Kristine Høltberg.]

enhver form for eksportkreditgarantier til sådanne formål ophører, og at der tages forholdsregler for at sætte en stopper for danske investeringer i Sydafrika, men også, at den blokade, som vi kender mod Rhodesia, udvides til også at gælde for Sydafrika.

Vel, det er et program at sætte sig, og det tager en del tid at få noget sådant gennemført. Indtil da forekommer det mig rimeligt at kræve, at man fra danske firmaers side ophæver apartheidreglerne inden for deres område, således at den underbetaling af sort arbejdskraft og det misbrug af denne arbejdskraft, den så at sige helt enestående udbytning af arbejdskraften, som finder sted i øjeblikket fra dansk side, ophæves.

Jeg ville være meget taknemlig for at få bestyrket min opfattelse af, at man på dette punkt er enig her i folketinget, at det ikke blot er en opfattelse, der er gængs ude i befolkningen, men at det er en opfattelse, som deles af partierne herinde.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg synes, det er nødvendigt at understrege, at denne udenrigspolitiske debat finder sted ikke alene i en dramatisk spændt situation, hvor vi har oplevet kriser i fællesmarkedet, kriser i NATO, kriser i selve imperialismens system, men også på vejen til afspænding, en afspænding, der har ført til sikkerheds- og samarbejdskonferencens indkaldelse, der har ført til forhandlinger om nedrustning i Wien og forhandlinger på kryds og tværs, hvor man er i færd med at forhandle sig frem til en verden, hvor man skulle gøre krige til noget, der ikke kunne eksistere i menneskesamfundene.

Denne dramatiske baggrund er ligesom ikke rigtig sivet ind i debatten, synes jeg. Der er mennesker, der på mange måder også bevæger sig i fortiden og ikke tænker så meget i nutidens baner. På mange måder er det sådan, at man giver udtryk for det, man troede EF var, og ikke for det, det er i dag. Samtidig med, at vi oplever, at modsætningerne mellem vest og øst diskuteres, diskuterer vi også bogstavelig talt modsætningerne mellem vest og vest, altså hvor kapitalismens indre modsætninger er slået igenem.

I den situation finder vi kommunisten det

ganske afgørende, at sikkerheds- og samarbejdskonferencen føres igennem til et heldigt resultat. Det var derfor med megen forbavselse, jeg lyttede til udenrigsministerens tale, hvori han fremkom med den bemærkning, at man naturligvis ikke tilstræbte at ændre landenes — det var østlandenes — indre samfundsforhold, men kom med tilføjslen, at man heller ikke kunne stille sig tilfreds med en bekræftelse af tingenes tilstand. I denne situation har jeg lyst til at spørge: hvad i alverden er meningen? Betyder det, at Danmark går til sikkerheds- og samarbejdskonferencer ud fra princippet, at vi skal dirigere den holdning, man måtte tage i Moskva, Paris, Washington eller andre steder? Og hvis det betyder dette, betyder det så også, at vi skulle underkaste os de betingelser, de måtte nå frem til, for, hvad der tjente vore indenrigsforhold bedst?

Vi afviser ganske bestemt sådanne problemstillinger. Vi ønsker, at Danmark hverken skal dirigeres i sin indenrigs- eller udenrigspolitik af fremmede nationer, men at det skal være det danske folk, der ene og uafhængigt træffer sin afgørelse om, hvad der skal ske. Derfor er jeg noget bange, når man mærker den almindelige antisovjetiske tendens også i udenrigsministerens tale. Jeg er bange for, at denne tendens kan være til skade for konferencen og dermed for det danske folk, og jeg synes, det er overordentlig ejendommeligt, at hr. Gert Petersen også har deltaget i dette selskab, hvor man har stillet sig på den yderste spids vendt imod den socialistiske verden. Det kan næppe være sådan, at vi i det høje ting vil gå ud fra, at nu skal vi sidde og planlægge de indre forhold og interne forhold i de lande, med hvem vi skal forhandle. Det var mere rimeligt, om vi planlagde vore egne interne forhold og så forhandlede ud fra, at der er tale om to forskellige samfundssystemer.

Det, der er afgørende for os, og det tror jeg også det er for det danske folk netop nu, er, at Danmark simpelt hen overgår til at føre en selvstændig udenrigspolitik, præget af neutralitet og med neutralitet som mål og med sikkerhed for, at man kunne vedtage en afrustningsplan, der kunne stoppe militarismens vanvittige højder og i stedet sikre, at disse vældige milliardbeløb blev overført til det danske folks interesser, hvad enten det så var understøttelse til æl-